

13
נ'וחג

העולם הזה מגלה את המגעים החשאיים

בוגדים להשנייר

כאשר הוא הודיע שהוא יתמודד ברשימה עצמאית לכנסת ה-11, הוא מיהר לומר שהיא לא תכלול ח"כים מהעשירית. הכוונה היתה ברורה. באתה תקופה רבו הניחוישים לגבי שובו של וייצמן לפוליטיקה. דרוח על פגישות שהיו לו במסעדות שונות בתל-אביב. עם אישים שונים בליכוד. ביניהם עם יועץ ראשיהממשלה לענייני תיקשורת, אורי פורת. פירסום הדוח ורצה אמיל גרינצווייג לא הביאו למהפך המיוחל. וייצמן נשאר בחזק והמערך באופוזיציה. חודשיים אחרי פרישתו מאונס של

הפוליטי, כשהוא מסתפק במכירת מכונות יפאניות ואכילת ארוחות צהריים באקרופוליס. כל זה נשכח כלא היה. כעבור שלושה שבועות פרצה מלחמתלבנון. המערך תמך במהלכי הממשלה, ולא הצביע איימון בה. אך היתה נראית ישראל כיום, אילו הצליח המהלך של ה-17 במאי? קשה לתת על כך תשובה חדמשמעית. מה שברור הוא, שאדריכל מלחמתלבנון לא היה יושב במישרדהביטחון. הודמנות חדשה להפיל את הממשלה מבלי להזדקק לכחירות.

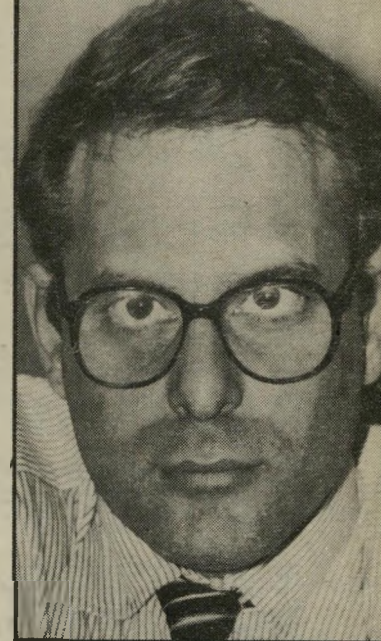
ה-11. המערך כבר הגדיל את כוחו ל-50 מנדטים. שני ח"כי תל"ם, יגאל הורביץ ומרדכי כרפורת מהאופוזיציה התנדנדו בין תמיכה בפרס ובין תמיכה בבגין. ח"כ התחיה, חנון פורת, נתן להבין שהוא יתמוך בהצעת אייזמן של המערך, שעסקה בענייני משק וכלכלה. משום שהוא זעם על הנסיגה. גם ח"כ המפר"ל, אברהם (אברימ"ה) מלמד, עורר תיקות. אבל פיסגת המשאומתן היתה עם קבוצת מאוכזזים בים בליברלים. היו אלה שריהאנגריה, יצחק ברמן, והח"כים דרור וייגרמן ויהודה פרח. כל אחד מהשלושה היה

האם יחמוק מודעי מהמצודה?

ליים את סיפור המגעים שהתקיימו ביניהם ובין וייצמן ושימעון פרס, מאז הקיץ האחרון. אנשי חרות הוסיפו על כך את מה שהם יודעים. המסר של הרלפות מכוונות אלה הוא אחד: יש על מה לדבר, בעיקר אחרי ה-23 ביולי. השבוע גם נפגש מודעי עם שגריר ליברלים יפרשו מהליכוד אחרי הבחירות וילכו עם המערך. בדיוק הגירסות של קבוצות שונות במפלגה הליברלית, של אנשי תנועת יחד ושל ראשי המערך, מעלה את אחד הסיפורים המרתקים של הפוליטיקה הישראלית. הוא מובא כאן, לא רק להאיר את העבר, אלא בעיקר כדי לחשוף את מה שעשוי להתרחש בעוד חודש בדיוק.

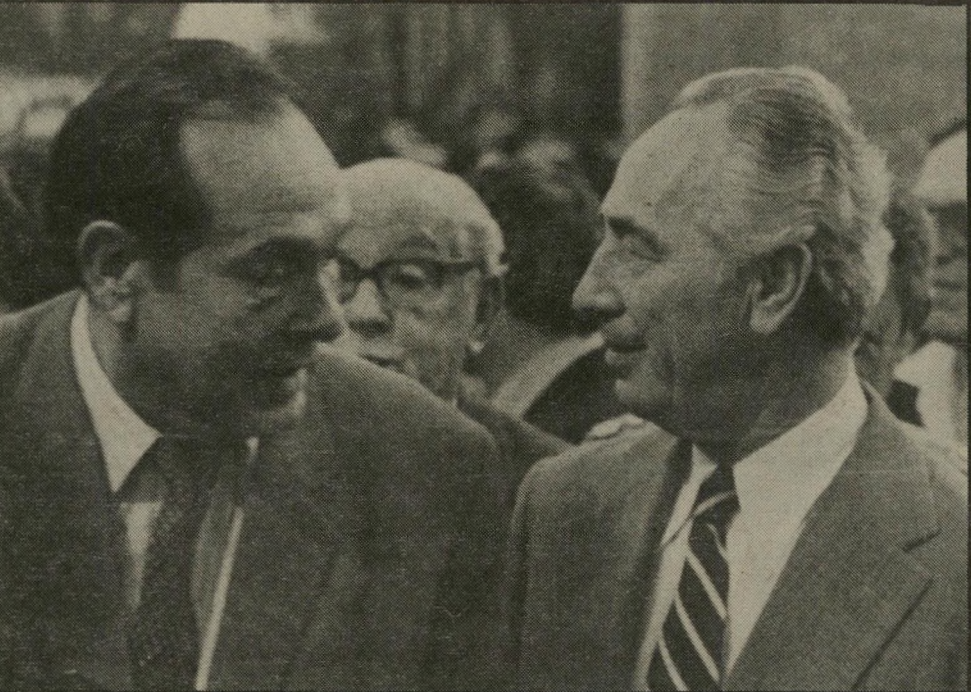
מצודת-זאב כבר מדברים על הקואליציה הבאה. בכך אין כל חדש. זה אולי אפילו טבעי. אך הרכב הקואליציה הוא המפתיע: מערך + עור וייצמן + הליברלים בראשות יצחק מודעי. מערכתהיחסים העכשווית בין הליברלים וחרות היא של שינאה הרדית עזה ביותר. המישקע שנוצר אצל שתי החטיבות אחרי המאבק סביב קיצוץ מועמדיהליברלים הריאליים לרשימת הליכוד לכנסת, הוא עמוק ביותר. אם בקרב אנשי חרות מדברים על הקואליציה האפשרית בחררה גדולה, הרי שכליברלים אין מתלחשים על כך, אלא מדברים בקול-דם. אם נחרות רואים בכך כגידה, כליברלים מתייחדים לצוער הצפוי, כלדבר מובן מאליו. השבוע "שיחררו" פעילים כליבר-

שלושה גורמים שהוזכרו מעוניינים בהחלפת השילטון. הימים היו ערב פינוי סיני ויישובי פיתחת-רפיח. הכל היו מעוניינים שמנחם בגין, כראשי ממשלה, ואריאל שרון, כשר-הביטחון, יבצעו את המשימה וייאבקו במתנגדי הנסיגה מסיני. אך האפשרויות הפוליטיות השתנו מיד אחרי השלמת הנסיגה, שהיתה החלק האחרון במימוש הסכם-השלום עם מצריים.

הזדמנות להפיל את הממשלה

ב חודש מאי '82 עשה המערך ניסיון נועז להפיל את הממשלה. בשלב הראשון הצליחו ראשי המערך, בהתערבות פעילה ואישית של פרס, להעביר למחנה שלהם שני ח"כים מהליכוד. היו אלה אמנון לינ ויצחק פרץ, שהוכנסו להם כהונה גם בכנסת

פרס ניהל משאומתן חשאי עם מודעי להקמת ממשלה חליפית

שרון ממישרדהביטחון, קרה משהו בליברלים. קמה קבוצת מודעי. היא כללה חמישה ח"כים ועשרות פעילים וחברי מרכז. על הפרק: הקמת חטיבה עצמאית. כשלב ראשון בתוך הליכוד ואחריכך הכל פתוח (העולם הזה 27.4.83). עתה החל סחר-מכר בתוך המפלגה בין החטיבות והקבוצות השונות. מודעי היה כבעיה. מולו התייצב המנהיג הבלתי-מעורר של המפלגה, שימחה ארליך. בתחילת חודש יוני פגש ארליך בוויצמן. שוב רובר על שינוצו בליכוד, דרך המפלגה הליברלית, כדי לעקוף התנגדות של יריבים בתרות. השיחות לא העמידו. ארליך נפטר ב-19 ביולי 1983, ושוב לא קרה דבר.

מאוכזב ממשלת בגין וסיבותיו עימו. פרס למשל, שהוא ד"ר בחינוך, זעם כל כך שלא הוצע לו שום תפקיד ממשלתי, ולו גם תפקיד של סגן שר. במיסדרונות הכנסת ששם התבשלה ההצעה להפיל את הממשלה, רובר ששלושת הליברלים יהיו חטיבה חדשה עצמאית, שבראשה יעמוד לא אחר, אלא עור וייצמן. בלישכתו של פרס היו כטוחים שחטיבה כזו תביא אחריה עוד כמה ח"כים ליברלים טובים. פרס ידע שאם לא יצליח לבצע את זממו, סיכוייו להרכיב ממשלה שואפים לאפס. חודש לפני כן, בהתייגות המימונה בג'רסאקר בירושלים, זרקו עליו עגבניות. הוא חשש שיצחק נבון, שעדיין לא פרש מתפקידו כנשיא היה זה שינהיג את המפלגה לבחירות הבאות. בסופו של דבר, נכשל המערך בהצעת אייזמן (העולם הזה 26.5.82). חבריו של פרס סיפרו שבאותו יום, ה-17 במאי, הוא היה מרוכז ביותר. הליברלים לא פרשו. וייצמן נשאר לתקופה נוספת במישר

נוצרה אחרי הטבח בצברה ושאתילא. השר ברמן פרש בספטמבר 1982, על רקע איימני ועדת חקירה מישפטית לביורוד הטבח. מאות אלפים הפגינו בכיכר מלכיישראל נגד ממשלת הליכוד. הודעת בגין על הקמת ועדת-חקירה ממלכתית הקפיאה את צעדי המערך לחצי שנה לפחות. עד פירסום מסקנות ועדת השופט יצחק כהן, בחודש פברואר 1983, התכוננו הכל למהפך הפרלמנטרי שהיה צפוי עם הגשת דוח הוועדה. וייצמן נפגש עם ברמן במיסערת פלמ"ח בירושלים ובארוחת צהריים הציע לו להפיל את הממשלה באי-אמון ולהקים רשימה חדשה, שבראשה יעמוד וייצמן. ברמן הסכים שהוא מעדיף בחירות ולא מהפך פרלמנטרי. הוא לא היה שבע-רצון מכך שהוא וחברים נוספים בליברלים יכניסו את וייצמן לממשלת המערך, מבלי שלהם יובטח דבר. השיחה לא הניבה פירות. מאז לא נפגשו השניים עוד לדון בנושא זה. מאותה פגישה שמר וייצמן לברמן טינה, כפי ששמר טינה לדרור וייגרמן.

וייצמן רתח מזעם

ב יום ראשון, ה-28 באוגוסט 1983, הוטלה הפצצה הפוליטית בהא הידיעה לחלל הפוליטי המיפלג-

אונגד לחץ על ויצמן